

Soví slib na 40.míli

Cestu autobusem jsme na poslední chvíli změnili na vlak. Bylo nás tolik, že panovaly obavy, jestli se do autobusu vejdem. Příjemné překvapení bylo, že se tato zpráva dostala ke všem a nikdo nečekal na autobusáku. Bylo nás 20 dětí, 4 dospělí, 2 psi a jeden VW.

Vlakem je to sice dál, ale horší cesta. Děti byly jak pytel blech, skákaly, běhaly a štěbetaly, až jsem měl strach, aby nás nevyvedli z vlaku.

Vystoupili jsme v Horní Vilémci, zformovali se do dvojic a za stálého dotazování, jak je to ještě daleko, jsme vyrazili směr 40. míle. V Dubenkách jsme se vydatně posilnili třešněmi (snad s nimi majitel neměl nějaké plány) a pokračovali na srub. Po rozdělení na nejstarší, střední a nejmladší si šla každá družina stavět do lesa přístřešek, ve kterém budou v noci spát. Podle našeho starého hesla: "Jen dítě, které nevstoupí do srubu, v něm neudělá nepořádek".

Když už se zdály přístřešky dostatečně bytelné, šly starší hrát baseball na nedaleké hřiště a mladší se vrhly na sběr borůvek. Poté, co už nebylo vidět ani na míč ani na borůvky jsme rozdělali oheň a opekli špekáčky, zahrálo se na kytaru a první odcházeli spát, aby ještě dlouho do noci mohli dělat brajgl.

Koho nevzbudili komáři, toho zajisté v 5:00 vzbudily zbiječky a štípačky kamene z horního lomu. Kamil to vyhrál, zbaběle prchl za Zédou do srubu a pokračoval v nerušeném spánku a my ostatní čekali na budíček. Vstávání nejlépe zvládli nejmladší a střední. Nejstarším jsme pomohli spacákovou šiškovou bitvou. Nakonec jsme probrali i ty největší spáče a vyrazili na rozcvičku. Fotbálek na boso v orošené trávě, dva týmy 11 na 11 Šali a Kejmy v bráně. Byl to tvrdý souboj, útok střídal protiútok, střela střelu, ale vyhráli jsme všichni poměrem 1:1.

Po snídani dorazila ještě Evička a přišla řada na táborové práce. Ti co plnili slib, vyrazili s Dušánkem na smůlu a vyráběli čtyři fagule. Eliška se Zédou vařili, Júla s Terkou malovali cancátka, Kluci s Kamilem dělali hranici a to tak, že postupně zařezávali polena, až byla všechna stejně dlouhá. A Kuba s Johnym a se Šalim stavěli stožár pro naší novou oddílovou vlajku.

Po výborném obědě (vepřové na smetaně, paprice, kmínu a česneku s těstovinami) Šali odjíždí do práce tvořit hodnoty a ostatní se balí na výpravu ke Zhejralu. Cestu jsme začali v již zmiňovaném, nyní již utichlém lomu, čím jiným než házením kamením do dálky i na cíl (snad tam nejsou kamery). Dále se šlo nádhernou krajinou s Javořicí v dáli a pozorovali jsme místní faunu i flóru. V Klátovci jsme se vrhli jak kobylky na stromy obsypané třešněmi a nebýt stařenky s motyčkou tak tam hodujeme dodnes. Jakmile jsme doběhli ke Zhejralu a vytlačili místní plavce začalo hlasité osmělování. Maty Komárů dodnes nechápe, proč jsme šli takovou dálku kvůli tak studené vodě, ale nakonec tam naskákali všichni. Kluci předváděli parádní salta a skoky do vody a Kamilovo štěně Cyril, zase, že jsou i psi co neumějí plavat. Cestu zpět jsme si krátili hrou na schovávanou v obilí.

Po návratu z dlouhé cesty si každá družina uvařila své nejoblíbenější jídlo, pravou trampskou gulášovou polévku. Ovšem neměli to tak snadné, ingredience byly na neznámém místě, ke kterému se museli dostat překonáním šifer. Družiny se předháněly a za pomoci tajných dochucovadel docílily excelentní chuti daleko přesahující Pohreichovo umění.

Jakmile byli všichni posilněni, dali dohromady všechny červené obálky, které získali kdysi na misi v tajemném domě. Za pomoci klíče a spojením všech hlav se podařilo nakonec rozluštit hieroglyfy a sestavit text, který obsahovala šifrovaná zpráva. STARGATE mnozí už určitě tuší a ti co ne se určitě více dozví v létě na táboře.

Večer se blížil a byl čas se obléci do zelených košil a posadit se k táboráku. Kamil vyprávěl o lesní moudrosti, o tom jak se chovat k sobě a k přírodě, hrálo se na kytaru a vyprávěli vtipy (že Májo nejlepší vypravěčko). Jakmile se zešeřilo přichází čtyři strážci ohně a přináší oheň lásky, pravdy, krásy a síly, kterými zapálí náš táborový oheň ze čtyř světových stran. Čas slibu nastává a děti postupně po jednom odchází za Kamilem ke slibové skále, kde připojí svůj podpis na slibovou listinu ke jménům členů, z nichž některé už ani nemůžou pamatovat, ale někteří jezdí s oddílem dodnes. Po návratu k táboráku zazní ještě pár písní a první znavení odchází spát. Tentokrát utichá tábořiště velice brzy.

Časně ráno nás opouští Kamil s holkama a Evičkou. My spíme až do půl osmé, v neděli se nahoře v lomu nepracuje. Pak vypukne rychlý úklid, sbalení celt z přístřešku a odstranění všech ohnišť. Ve srubu nebylo potřeba ani uklízet, jen umýt nádobí a pozavírat okenice. Čas odchodu se nachýlil a zbývá jen sundat vlajku. Tato operace se protáhla na čtvrt hodiny, provaz se přetrhl a vlajka se zasekla. Vyndání a opětovné nasazení stožáru proběhlo ve chvílce a my opět odcházíme se spožděním.

Cesta do Stojčína je dlouhá a úmorná, třešně a jahody jsou sice vzpruhou, ale i tak dorážíme včas, ale znavení. Dva rohlíčky s vysočinou a chvilka poležení na peróně a ještě se stihne malý fotbálek než dorazí opožděný vlak. Cesta domů byla velice klidná, nikdo neběhal a ani se nehýbal. Po hodince jízdy jsme byli v Jihlavě a děti konečně upadly do náručí rodičů.

A kdo tam byl, ten to ví a kdo ne tak věř a nebo ne.

Šali

Nejstarší: Eliška, Terka H., Štěpa, Johny, Kuba-Tuba, Jula, Terka V.

Střední: Danda, Jindra, Kuki, Jiřík, Šíma

Nejmladší: Adélka, Terezka, Bára, Kačka, Kája, Mája, Maty

Personál: Kejmy, Zed'a, Dušánek, Šali, Gapp, Cyril, VW